

Sygn. akt II CSK 568/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. D. i E. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych łącznie
kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...], orzekając na skutek apelacji pozwanych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w P. i oddalił powództwo, orzekając o kosztach postępowania. Powód dochodził zasądzenia świadczenia pieniężnego z tytułu wierzytelności o spłatę kredytu, nabytej przez niego od banku - kredytodawcy. Bank ten dochodził wcześniej bezskutecznie zapłaty na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, prowadzone było na jego podstawie postępowanie egzekucyjne. Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia - twierdząc, że roszczenie dochodzone przez nabywcę wierzytelności uległo przedawnieniu. Sąd pierwszej instancji nie podzielił tej argumentacji - wskazując, że roszczenie nie uległo przedawnieniu w związku z przerwaniem biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Uchylając to orzeczenie, Sąd Apelacyjny wskazał, w pierwszej kolejności, na brak prawidłowego wykazania przez powoda jego legitymacji czynnej. Dołączona do pozwu kserokopia umowy cesji nie jest dowodem, który wystarczałby do ustalenia, że doszło do zmiany wierzyciela.

Twierdzenia tego nie podzielił Sąd Apelacyjny, wskazując, że w odniesieniu do A. D. zarzut przedawnienia został podniesiony skutecznie. W okolicznościach sprawy nie doszło do przerwy biegu przedawnienia w związku ze złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, czynność ta bowiem nastąpiła między innymi stronami, przed zbyciem wierzytelności. Skutek ten nie odnosi się natomiast do nowego wierzyciela, który nie został wskazany w tytule wykonawczym. W odniesieniu natomiast do E. D. , jako przyczynę oddalenia powództwa wskazano naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 321 k.p.c. przez orzeczenie o innym żądaniu niż pierwotnie dochodzone przez powoda (w toku postępowania zmodyfikował on podstawę roszczenia z umowy kredytu na hipotekę ustanowioną przez pozwaną). Obok tego, Sąd Apelacyjny wskazał także na brak precyzyjnego wyliczenia wysokości zobowiązania E. D..

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda, który zarzucił wydanie go z naruszeniem: art. 117 § 2 k.c., art. 118 k.c., art. 391 § 1 i art. 316 § 1 k.p.c., art. 77 u.k.w.h., art. 319 k.p.c., art. 321 § 1 k.p.c., art. 193 § 1 k.p.c. i art. 193 § 3 k.p.c. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i o przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza przesłanki oczywistej zasadności skargi, na którą powołał się skarżący. Pod pojęciem tym, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sąd Najwyższego, rozumieć należy sytuację, w której wniesiona skarga jest zasada w sposób ewidentny, bez konieczności dokonywania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ. i z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ.). W okolicznościach sprawy przesłanka ta nie została jednak spełniona. Ocena, czy określone dowody znajdujące się w materiale sprawy pozwalają na ustalenie pewnego faktu - w tym wypadku zawarcia i treści umowy cesji - leży z zasady poza granicami postępowania kasacyjnego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W konsekwencji, podstawowy argument Sądu Apelacyjnego, jakim był brak wykazania przez powoda jego legitymacji czynnej, nie pozwalałby na wykazanie oczywistej zasadności skargi. O oczywistej zasadności w opisanym wyżej rozumieniu nie decydują także dalsze zarzuty, związane ze sposobem rozgraniczenia zakresu osobistej i rzeczowej odpowiedzialności pozwanych. Problemy te stanowiły przedmiot szerokiej analizy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i nie wskazują na ewidentne i kwalifikowane naruszenie prawa w opisanym wyżej rozumieniu. Ewentualne błędy tego rodzaju mogłyby być korygowane w ramach zwykłych środków zaskarżenia, nie zaś środka nadzwyczajnego, jakim jest skarga kasacyjna.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

l.n